

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

* Ἑσωτερικοῦ :

* Ἑξωτερικοῦ :

Ετησίαι . . . δρ. 8,—

* Ετησίαι . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

* Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

* Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Α. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, * Ἑσωτερ. λ. 10. * Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαργάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

* Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1911

* Ἔτος 33ον.—* Ἀριθ. 14

[Τὸ μυθιστορημάκι, τὸ ὁποῖον ἀρχίζομεν σήμερον, ἐγράφη ἀπὸ ἑνὸς Γάλλον ἀεροναύτην μόνις δωδεκαετῇ, τὸν κ. Lucien de Grilly. Ὁ μικρὸς αὐτὸς κατεσκεύασε μόνος του ἓν μονοπλάνον, ἀπλούστατον καὶ ταχύτατον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐξετέλεσε τὰ ἐκπληκτικώτερα ταξείδια καὶ ὑπέστη τὰς πλέον ἀλλοκυττους περιπέτειας. Αἱ Πτήσεις τοῦ Κρά-Κρά εἶνε ἡ ἀφήγησις τῶν ἐναερίων του ἀνδραγαθημάτων καὶ τῶν τολμηρῶν του ἐκδρομῶν μαζί μ' ἕνα ἔμπειρον πιλότον, γέροντα καὶ ἀφωσιωμένον... κόρακα. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ νεαροὶ ἀναγνώσταί μας θὰ διασκεδάσουν πολὺ μὲ τὸ νέον τοῦτο δημοσίευμα, τὸ ὁποῖον συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πληθὺς εἰκόνων. Θὰ διαρκέσῃ δύο-τρεῖς μηνάς καὶ κατόπιν θὰ τὸ διαδεχθῇ ἄλλο, ἐνῷ ἡ ἱστορία τοῦ «Λουδοβίκου Κορμαῖ» θὰ ἐξακολουθῇ.—Σ. τ. Δ.]

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

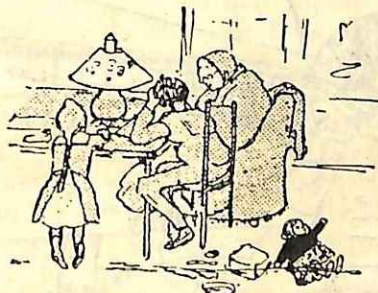
[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

Α'.

Μάλιστα, τώρα ποὺ μ' ἐσυγχώρησαν οἱ ἀγαπητοί μου γονεῖς, εἴμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι κατεσκεύασα μόνος μου ἓν ἀεροπλάνον, ὅτι ἐπέταξα, ὅτι ἔκαμα εἰς ὁ- γνιστο, χωρὶς νὰ τὸ πάρουν εἰδῆσιν καὶ νὰ κάμουν λόγον αἱ ἐφημερίδες, τὰ ὠραιότερα ἐναερία ταξείδια, καὶ ὅτι λογαριάζω νὰ παρευρεθῶ εἰς τοὺς ἀεροδρομικοὺς ἀγῶνας τῆς Ἡλιοπόλεως καὶ εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Μονακό, ἐκτὸς τῶν ἐπισκέψεων, τὰς ὁποίας χρεωστώ νὰ κάμω εἰς τοὺς συναδέλφους μου ἀεροπόρους τοῦ Πῶ καὶ τοῦ Μουρμελών-λὲ-Γκραν.

Πῶς μοῦ ἤλθεν ἡ τολμηρὰ αὕτῃ ἰδέα; Τὸ μαντεύετε εὐκολά. Τὸ περασμένο καλοκαῖρι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ μᾶς πῆγαν στὸ Μπετενύ, τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας τῆς μεγάλης ἐβδομάδος, τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν Βαβέταν, ποὺ εἶνε μόλις ἑξ ἐτῶν, καὶ ἐμένα ποὺ περπατῶ εἰς τὰ δώδεκα μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν μακρῶν μου ποδῶν. Διότι εἶμαι μακροπόδης ἕπως ὁ Βίλμπουργκ Βράιτ.

Ἐκεῖ λοιπὸν εἶδα νὰ πετοῦν τὸν Μπλεριώ, τὸν Λατάμ, τὸν Φαρμάν, τὸν Πωλάν, τὸν Κουρτίς, τὸν Λαμπέρ, κτλ. κτλ. Κ' ἐγύρισα μ' ἕνα ὄνειρον: νὰ πετάξω σὰν αὐτοὺς, νὰ ταξιδεύσω εἰς τὸν οὐρανὸν σὰν αὐτοὺς. Ἄ, τί ὠραῖον ὄνειρον! Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐπραγματοποιεῖτο; Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀνέκαθεν ἤμουν ἐπιτήδειος. Ὅταν ὁ ἀδελφός μου Ἐρ-

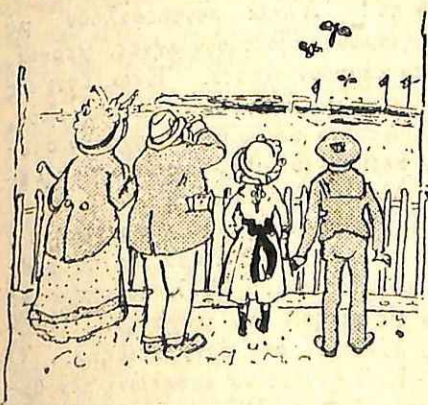
ρίκος ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σαιν-Σύρ, πρὸ δύο ἐτῶν, οἱ γονεῖς μου τοῦ ἐχάρισαν ἓν αὐτοκίνητον-ποδήλατον (motocyclette), τὸ ὁποῖον εἶχε μηχανὴν δύο ἵππων καὶ τριῶν τετάρτων, καὶ ἔκαμνε πενήντα μίλλια τὴν ὥραν... Μὲ τὸ νὰ τὸν βλέπω νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένῃ τὴν μηχανὴν του, ἔμαθα ὅλα τὰ μυστήρια καὶ τὰ τέσσαρα στάδια τῆς ἡλεκτρικῆς ἀναφλέξεως: ἀναρρόφσεις, πίσεις, ἀνάφλεξις, ἐκρηξις. Ἐμαθα ἀκόμη νὰ χειρίζομαι τὸν διακοπτήρα καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα. Μίαν ἡμέραν ἐπῆρα τὸ ποδήλατον καὶ ἔφυγα ὀλομόναχος... Ἄ, τί ὠραῖον ἐκδρομὴν θὰ ἔκαμνα, ἂν δὲν τὰ κατάρφερα τόσον ἄσχημα εἰς τὴν πρώτην στροφὴν!.. Τί σωροβάλισμα! ἀφήστε τα!.. Τὸ ποδήλατον ἐγάλασε, ὁ μπαμπᾶς ἐθύμωσε μὲ ὅλο του τὸ δίκτυο,

δὲν ἠθέλησε μὲ κανένα τρόπον νὰ τὸ ἐπισχεύασι, καὶ τὸ ἐκλείσεν ὡς ἀχρηστον εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ... Τώρα νὰ ἰδῆτε πῶς ἡμπόρεσα νὰ τὸ χρησιμοποιήσω.

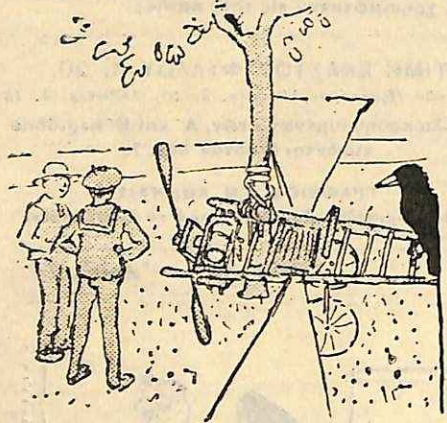
Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας ἀπὸ τὸ Μπετενύ, ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμὰ καὶ ὁ Ἐρρίκος ἀνεχώρησαν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἄφισαν τὴν Βαβέταν καὶ ἐμὲ μὲ τὴν θείαν μας Ὀλυμπίαν. Ἡ θεία Ὀλυμπία εἶνε πολὺ καλὴ. Μοῦ ἐδίδεν εἰκονογραφημένα περιοδικὰ καὶ μοῦ ἐξηγοῦσε τὰ πολὺπλοκα σχήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τρόπων τινὰ ἀνατομικοὶ πίνακες τῶν ἀεροπλάνων: Κ. κινητήρ, Π. πηδάλιον, Δ. διεύθυνσις, Ε. ἐλιξ, κτλ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σχέδιόν μου κατεστρώνετο. Ἡμποροῦσα νὰ ἐλπίζω ὅτι θάποκτοῦσα μὲ αὐτὸ μίαν πτητικὴν μηχανήν. Ἐπρεπεῖν ὅμως νὰ γίνω ὁ μηχανικός της καὶ ὁ κατασκευαστής. Ἐπεί-

ρασα οκτώ ημέρας σκεπτόμενος.....

Είχα ένα μεγάλο αμερικανικό αε-
τόν, αποτελούμενο από δύο κομμάτια
ένωμένα με δύο μικρές πτέρυγες. "Η-
θελα να κατασκευάσω ένα άλλο, τρείς

φορές μεγαλύτερον, και να τον μεταμορ-
φώσω εις διπλάνον. 'Αγόρασα γομαρι-
ρισμένον πανί και έβαλα τον Βίκτωρα,
τόν υιόν του κηπουρού μας, να μου κατα-
σκευάση τόν ξύλινον σκελετόν. 'Αλλά δεν
κατόρθωσα να κάμω την μηχανήν μου
να πετάξη. 'Ετσι εγκατέλειψα την ιδέαν
του διπλάνου και εξέζητησα συμβουλήν
και βοήθειαν από τον Κρά-Κρά.

Ο Κρά-Κρά είνε γέρος κόραξ, τόν
όποιον, πρό δέκα τουλάχιστον έτών, ο
άδελφός μου 'Ερρίκος έπιασε με τόν
γλυκό. Ξεύρετε πως πιάνουν τούς κό-
ρακας με τόν γλυκό; Κά-
μνουν ένα χωνί χάρτινον,
πολύ στερεόν, αλείφουν
τά χείλη του με γλυκό
και βάζουν μέσα ένα κομ-
μάτι κρέας. 'Ο κόραξ έρ-
χεται. Τσιμπά με τόν ράμ-
φος του τόν κρέας κ' ευρί-
σκεται κουκουλωμένος με
τό χωνί όπως ένα κερί με
τόν σβεστήρα. 'Αγωνίζε-
ται τότε να γλυτώσῃ από
τό χωνί που τόν τυφλώ-
νει και τού κόβει την ανα-
πνοήν, αλλά γρήγορα έξ-
αντλείται. 'Ο Κρά-Κρά
είχε μείνῃ κάτω ακίνητος.

"Όταν ο άδελφός μου 'Ερρίκος έπροχώ-
ρησε να τόν συλλάβῃ, άρχισε να τόν κτυπά
με τόν ράμφος του και θά τού έβγαζε τά μά-
τια, αν δεν έπρόφθαναν ο πατέρας μου να
τού δώσῃ μιάν μπαστούνιάν και να τού σπάσῃ
τήν δεξιάν πτέρυγα. Σιγά-σιγά ο Κρά-
Κρά έσυνείησε τόν σπῖτι, ήμέρωσεν, έ-
ξοικειώθη μαζί μας και έπαυσε μάλιστα
να κλέβῃ τάσημικά...

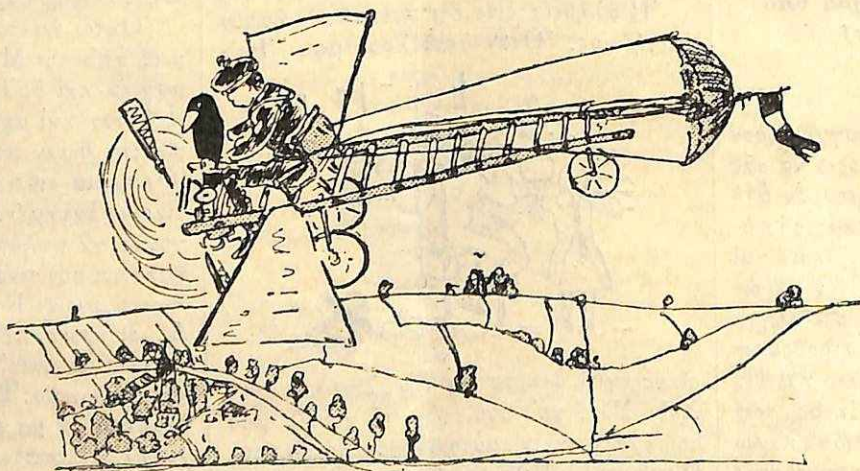
'Εξήγησα λοιπόν συμβουλήν από τόν
Κρά-Κρά. 'Επερπατούσε πηδηκτά και
έφαινετο πάντα λυπημένος που δεν ή-
μπορούσε να πετά. Τῷ ύπεσχόμην να τόν
πάρω μαζί μου εαν μ' έμάνθανε τόν τρό-
πον να κατασκευάσω μιάν μηχανήν. Τότε,

ώς να ένόησε τά λόγια μου, έπήδησεν
εις μιάν σκάλαν, πλαγιασμένην απέξω
από τόν σπιτάκι του κηπουρού. 'Ητο μιá
μαχηρά άνεμόσκαλα, έλαφρά, με πλα-
τεϊάν βάσιν που, όσον έπήγαινε, έστένευε.

— Εύρηκα! έσώναζε όπως ο παλαιός
'Αρχιμήδης και τόσοι άλλοι νεώτεροι...
'Η σκάλα αυτή, όπως ήτο, θάπετέλει τόν
κύριον σῶμα του αεροπλάνου μου!

Ναι, αλλά τά πετά; Πώς θά έκα-
μνα πετάει και πως θά τά έφάρμοζα;
'Αδίκαια έχάλασα τρείς παληές όμβρέλ-
λες. 'Αδίκαια εξέκάρφωσα τόν ξύλινον
κιγκλιδωμά του θερμοκηπίου... 'Αλλά
και πάλιν ο Κρά-Κρά μ' έδόθησεν. Είς
τόν λαχανόκηπον ύπήρχεν ένας μικρός
μύλος, αί πτέρυγες του όποιου στρέφ-
μεναι ένινουν την άντλίαν, ή όποιá έβγα-
ζεν από τόν πηγάδι όσον νερόν έχρειά-
ζετο ο κηπουρός. "Ωρμησα μ' ένα σκε-
πάρνι κατά του μύλου, έκτύπησα, έτρά-
βηξα, έκρεμάσθηκα, και κράκ! δύο πε-
ρυγες έμειναν εις τά χέρια μου, δύο
πτέρυγες ένωμέναι με σιδηράν ράβδον
και με την βίδαν της.

Με την βοήθειαν του Βίκτωρος, έτρύ-
πησα την άνεμόσκαλαν και της έπέρασα
τήν σιδηράν ράβδον. 'Επειτα έστρηψα
τήν βίδαν. 'Ετελείωσεν, είχα την μηχανήν
μου! Τρελλός από χαράν, ώρμησα
εις την οικίαν, και έπήρα δύο έπανωφό-
ρια από καυτούσόν, που τά μετεχειρί-
ζετο ο μπαμπάς όταν έπήγαινε κυνήγι.

Τά εκάρφωσα και τά έδεσα επάνω εις
τά πετάει του μύλου και έτσι έκαμα δύο
άληθινά πετάει μονοπλάνου. Γρήγορα
εύρηκα και πηδάλιον: ήτο μιá μεγάλη
στερεά όμβρέλλα, την όποιαν ανέκαθεν
μετεχειρίζοντο αί μαγειρίσαι μας όταν
έπήγαιναν εις την αγοράν. Με δύο σπά-
γους δεξιά και άριστερά, και με άλλους
δύο επάνω και κάτω, ήμπορούσα ν' άλ-
λάζω κατά βούλησιν τόν σχήμα της όμ-
βρέλλας, δια να διευθύνωμαι, νανεβαίνω
και να κατεβαίνω... 'Εχάλασα έπειτα
ένα παλαιόν μηχανικόν άλογάκι και προ-
σήρμωσα τούς τροχούς του εις τόν μονο-
πλάνον μου. 'Όταν ήτοιμάσθησαν όλα,

ο Βίκτωρ με άνέβασεν εις την σκάλαν.
'Αλλά με την πρώτην στρόφην έπεσα,
έπειδή δεν έχαθόμην καλά εις τά σκα-
λοπάτια. 'Εκόψαμεν όλίγον τά πόδια
μιάς καρεκλίτσας, την όποιαν ή Βαβέτα
είχεν εγκαταλείψῃ από τόν περασμένον έ-
τος, και την έχάμαμεν εδώλιον. 'Ο Βίκτωρ
με άνέβασε πάλιν και έτράβηξα τόν κάτω
σχοινάκι. "Ω, θεέ μου, τί εύτυχία!...
'Ανέβαινα, άνέβαινα!... Πόσα μέτρα;...
Δεν είξεύρω, διότι συνεκινήθον τόνσον
πολύ, ώστε έχάλαρωσα τόν τρίτον σχοι-
νάκι, δηλαδή τόν άνυψωτήρά μου!—και
έπεσα κάτω βαρείά...

'Η θεία 'Ολυμπία δεν έμαθε τίποτε,
διότι τόν βράδυ που έδειπνησα μαζί της,
έβαλα τά δυνατά μου να κρατηθώ. Τήν
νύκτα όμως δεν έκοιμήθηκα από τούς
πόνους ετά πλευρά... 'Εσυλλογίζόμην
τόν Μπλεριώ, τόν Σάντος Ντυμών, που
έπεφταν εις τά κεραμύδια τών σπιτιών
και μετανούσαν δια την τρέλλα μου.
Είχα αποφασίσει μάλιστα να εγκαταλεί-
ψω την έφευρίσιν μου, όταν μου ήλθε
μιá ιδέα μεγαλοφυής: Με τά δύο κου-
πιά της βαρκούλας, την όποιαν έπαιρνε
ο μπαμπάς όταν ένυκνηγούσεν εις τόν
βάλτον, θά έκαμνα τόν έλικά μου. "Η-
ξευρα δέ που ύπήρχεν ένας θαυμασίος
κινητήρ.

Πρωτ'—πρωτ' έξύπνισα τόν Βίκτωρα.
Μου άνοιξε τόν σπιτάκι και άρχισαμε να
λύνωμεν τόν ποδήλατον του άδελφού μου.

Μας έχρειάσθησαν τρείς
ήμέραι δια να καρφώσωμεν
εις την σκάλαν τόν μηχανήμα και να εφαρμόσωμεν
εις τά δύο κουπιά τόν
τροχόν με τόν έμάντα.
"Όταν όπως-όπως έγει-
ναν όλα, ο Βίκτωρ μ' έ-
συμβούλευσε να δέσω την
σκάλαν εις ένα δένδρον
και να δοκιμάσω τόν έλι-
κα. 'Ηκολούθησα την συμ-
βουλήν του. Μόλις ήρχισε
να δουλεύῃ ο κινητήρ, τά
κουπιά περιστράφησαν με
τόν τροχόν, ή συσκευή έ-
καμιν έν άλμα και ο Κρά-

Κρά εξέβαλε κραυγήν χαράς.
Νά το! 'Αλλοι πονοκεφαλόν με
ύπολογισμούς, έξοδεύουν μ'ήνες, χρόνια,
και δεν κάμνουν τίποτε. 'Εγώ, έτσι εις
τήν τύχην, χωρίς κανένα ύπολογισμόν,
κατόρθωσα να κάμω μιάν μηχανήν στε-
ρεάν, άκριβή, εύπειθή, ύπολογισμέ-
νην. Δεν είνε θαύμα αυτό;

Διέκοψα την άνάφλεξιν του κινητήρος,
έλυσα τά σχοινία, εκάθην εις τόν έδώ-
λιον του πιλότου... 'Αλλ' έδίσταξα να
βάλω εις κίνησιν την μηχανήν. 'Ομο-
λογώ μάλιστα ότι ξανακατέβηκα. 'Ο
Κρά-Κρά ήρχισε να εκδηλώνῃ τόν θυ-
μόν του, ενώ ο Βίκτωρ έχαμογελοῦσε

δια την δειλίαν μου. Διά να κερδίσω
καιρόν, έπήγα να πάρω μιάν μικράν ση-
μαίαν, την όποιαν έχάρφωσα εις τόν ά-
κρον του πηδαλιού μου, δηλαδή της όμ-
βρέλλας... 'Επειτα, δια να κερδίσω ά-
κόμη καιρόν, έσκέφθην να βαπτίσω τόν
μονοπλάνον μου. 'Αλλά με τί όνομα;
'Ο Βίκτωρ, τόν όποιον ήρώτησα, δεν
μού άπεκρίθη τίποτε. 'Ο αὐθάδης μ' έ-
περιγελοῦσε!... Καί ο Κρά-Κρά επί-
σης μ' έπεριγελοῦσεν. 'Ελικνίζετο κ' έ-
ξεφώνιζε: κουα-κρά! κουα-κρά! κα..
κρουά!...

— Μιá ιδέα! είπα εις τόν Βίκτωρα
όά τόν βγάλω Κρά-Κρά!

— Ναι, ναι, Κρά-Κρά!

'Αμέσως έπέγραψα τόν όνομα του γη-
ραιου κόρακος. Καί ο άληθινός Κρά-
Κρά εξέδήςλωσε την εύγνωμοσύνην του
κραυγάζων δυνατώτερα.

— Θέλει να φύγῃ, να πετάξῃ, μου
είπεν ο Βίκτωρ γελών σαρκαστικώς.

— Μά κ' εγώ! άπεκρίθην θυμωμένος.

Και αποφασιστικώς, έπήδησα εις τόν
εδώλιόν μου και έβαλα εις κίνησιν την
μηχανήν.

("Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

*Αγαπητοί μου,

ΦΙΛΟΣ μας 'Αθανάσιος
Διάκος, άπαντών εις
τήν προηγουμένην έπιστο-
λήν μου, μου γράφει με-
ταξύ τών άλλων και τά
έξης. "Καθ' όλα συμ-
φωνώ με την γνώμην σας,
διότι βεβαίως δεν θά είπη
κανείς ότι ο Σολωμός
είνε μαλλιαρός ή κάθε άλ-
λος που γράφει την Δημοτικήν. 'Αλλά
συμβαίνει τόν έξης: αυτοί οι μαλλιαροί
ισχυρίζονται ότι ο 'Εθνικός 'Υμνος είνε
γραμμένος εις την μαλλιαρήν... φαντα-
σθήτε δέ ότι κάποιος μου είπε ότι και ο
κ. Παύλος Νιρβάνας, προσέτι δέ και Σεΐς
ο ίδιος γράφετε μαλλιαρά, και ότι όλοι
οί παρασημοφορηθέντες έλαβον την τιμήν
ταύτην παρά του κ. 'Υπουργού της Παι-
δείας ως μαλλιαροί".

'Εδώ βέβαια συμβαίνει κάποια σύγγυ-
σις, και δια να την διαλύσωμεν, πρέπει
να ένθυμηθώμεν ότι ή λέξις μαλλιαρός κα-
τήντησε να έχῃ δύο σημασίας. Τήν κα-
λήν και την κακήν, την τιμητικήν και
την ύβριστικήν. Τοῦτο δέ συνέβη άφότου
οί ίδιοι οι μαλλιαροί παρεδέχθησαν να
ονομάζωνται με αυτό τόν όνομα, τόν ό-
ποιον εις την αρχήν τούς έδόθη ως χλεύη
και στίγμα. "Όταν π. χ. ο κ. Παλα-
μās λέγῃ «μάλιστα, είμαι μαλλιαρός!»

δεν έννοεί βέβαια ότι είνε διαφθορεὺς
της γλώσσης, προδότης της πατρίδος,
πουλημένος εις τούς έχθρους της Φυλής
μας' αλλ' άπλώς ότι γράφει πέρα-πέρα
τήν δημοτικήν, διότι νομίζει ότι αυτή
είνε ή γλώσσα που πρέπει να καλλιεργή-
σωμεν προς τόν καλόν της πατρίδος και
της Φυλής. "Όταν όμως ο κ. Μιστριώτης
λέγει περί του κ. Παλαμās «είνε μαλ-
λιαρός!», είνε περιττόν να σάς είπω ότι
έννοεί τά πρῶτα και χειρότερα.

Είνε λοιπόν ο Σολωμός μαλλιαρός
ή δεν είνε; "Όταν τόν λέγῃ κανείς με
τήν πρώτην σημασίαν, είνε ύβρις και
βλασφημία διότι ο μέγας εθνικός ποιη-
τής κάθ' άλλο βέβαια ήτο παρά δια-
φθορεὺς της γλώσσης, προδότης και
πωλημένος (!!!). "Όταν όμως τόν λέγῃ
με την δευτέραν σημασίαν, είμπορεί να
μὴν έχῃ ὀλωςδιόλου άδικον, διότι και
ο Σολωμός έγραφε πέρα-πέρα την δη-
μοτικήν και ύπήρξεν από τούς πρώτους,
ο όποιος εκήρυξεν ότι ή γλώσσα του
λαού πρέπει να καλλιεργηθῇ ναίνα γίνῃ
γλώσσα φιλολογική. Δεν πρέπει λοιπόν
να εκπληττώμεθα και ναπορούμεν, όταν
ακούωμεν τούς μαλλιαρούς, οί όποιοι
κατά βάθος έχουν την ιδέαν του Σολω-
μού,—αδιάφορον αν είνε την εφαρμογήν
της την γαλοῦν με πολλές και γαλοῦας
υπερβολάς,—να τόν ονομάζωμεν μαλ-
λιαρόν, αφού με τόν όνομα τοῦτο παρεδέ-
χθησαν να ονομάζωνται και οί ίδιοι.

"Αν τώρα μερικοί φανατικοί της κα-
θαρευούσης ονομάζουν μαλλιαρόν τόν Σο-
λωμόν δια να τόν ύβρίσουν, και αν αυτοί
με είπαν έτσι και έμε, έπειδή γράφω
διηγήματα και θεατρικά έργα εις άπλήν
—μη εξέζητημένην έννοώ,—δημοτι-
κήν, δεν με μέλει καθόλου, τόν θεωρώ
μάλιστα τιμήν μου να ύβρίζωμαι μαζί μ'
ένα Σολωμόν. "Αν πάλιν με λέγουν
μαλλιαρόν οί ίδιοι οί μαλλιαροί, όχι βέ-
βαια δια να με ύβρίσουν, κατά μείζονα
λόγον δεν είμπορώ να διαμαρτυρηθώ.
διότι με την σημασίαν, με την όποιαν
την μεταχειρίζονται αυτοί, ή λέξις είνε
τόσον τιμητική, ώστε πιθανόν και να μή
μου άξιζῇ.

"Ετσι είμπορεί να είνε κανείς μαλ-
λιαρός και συγχρόνως να μὴν είνε. 'Αυτό
έξαρτάται από την σημασίαν, με την
όποιαν έχλαμβάνομεν την διήμμαντον
λέξιν. Καί όταν μάς έρωτούν δια κανέ-
να «είνε μαλλιαρός;» πρὶν άπαντήσωμεν,
πρέπει να εξετάσωμεν με ποίαν από τάς
δύο σημασίας μεταχειρίζεται την λέξιν ο
έρωτών. Αὐτά δια να λυθῇ ή άπορία
του φίλου μας 'Αθανάσιου Διακού,
την όποιαν, ύποθέτω, και πολλοί άλλοι
θά είχαν.

"Όσον άφορᾷ τώρα τόν γλωσσικόν ζή-
τημα και τούς εκ τών μαλλιαρῶν — με
την κακήν σημασίαν ή λέξις, — κινδύ-
νους, μή φοβήσθε! 'Η γλώσσα έπρο-

στατεύθη με δύο ἄρθρα εις τόν Σύνταγ-
μα. Τῷ έν προνοεί δια την γλώσσαν τών
'Ιερών Γραφῶν. Τῷ άλλο δια την επί-
σημον γλώσσαν του Κράτους. Αὐτάς
κανείς δεν είμπορεί πλέον ούτε να τάς
αλλάξῃ ούτε να τάς επίβουλεύθῃ. Οί
συγγραφείς και οί ποιηταί είνε πάντοτε
ελεύθεροι να γράφουν όποιαν γλώσσαν
τούς άρέσει. "Όταν όμως είνε δημόσιοι
υπάλληλοι, όφείλουν εις τά έγγραφα των
να μεταχειρίζωνται άπολλειστικῶς την
έπίσημον γλώσσαν του Κράτους, την
καθαρεύουσάν.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IB' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — 'Ο
Στρατηγός Ναπολέων Βοναπάρτης, έπιστρέ-
ψας εις τόν Παρίσι νικητής από την Αίγυπτον,
επικαλείται την συνδρομήν των άλλων στρα-
τηγών, δια να καταλύσῃ την κυβέρνησιν του
Διευθυντηρίου. Μόνος ο στρατηγός Λεφέμπρ,
διοικητής των Παρισίων, διατάζει' αλλ' επιτέ-
λους πείθεται και αὐτός νακολονθήσῃ τόν Βο-
ναπάρτην εις τόν Σαιν-Κλου, όπου την ιστορι-
κήν ένέκνην ήμέραν, 18 'Ομυλῶδους, θά συν-
ήρχετο ή Γερουσία και ή Βουλή. 'Εν τῷ με-
ταξύ, ο νεαρός Λουδοβίκος Κορμάς, άγγε-
λιαφόρος του Λεφέμπρ, στέλλεται εις την οί-
κίαν του, δια να είπῃ εις την σύζυγόν του,
την κυρίαν Σάν-Ζέν, να μὴ τόν περιμένῃ.
'Αλλ' ή κυρία Σάν-Ζέν, ή όποία έπρόκειτο
να εξέλθῃ ένέκνην την ώραν με τόν άνδρα
της, δια να διασκεδάσουν εις την έξοχόν, γί-
νεται έξω φρενῶν δια τόν έμπόδιον και φωνάζει:

— Τότε λοιπόν δεν ύπάρχει δικαιο-
λογία! και αν ο κύριος Λεφέμπρ νομίζῃ
πως θά γάσω εγώ σήμερα την διασκε-
δασίν μου, είνε πολύ άπατημένος. Πη-
γαίνω μόνη μου εἰς τήν Βουλώνη και νά!

Μία καμαριέρα έπροχώρησε με δει-
λίαν.

— 'Η πολίτις στρατηγίνα, ήρώτησεν
εὐσεβάστως, θέλει να 'πῶ να έλθῃ ή
ἀμαξά;

— Ναι, ναι, και κάμε γρήγορα, κό-
ρη μου. Σε πέντε λεπτά φεύγω με τρέν!

Μετά πέντε λεπτά, ή ταξειδιωτική
(αμπερλίνα) του στρατηγού, με δύο ώραία
άλογα, ήνισχούμενα υπό του πιστού γρε-
ναδιέρου Λαβιολέτ, έστάθμευε προς της
θύρας.

— Στή Βουλώνη! διατάξεν ή στρα-
τηγίνα, έπιβαίνουσα της άμαξής με την
συνήθη της όρμη.

Καθ' ήν στιγμήν ο Λαβιολέτ ήτοιμά-
ζετο να μαστίσῃ τούς ίππους, ή κυρία Σάν-
Ζέν είδε τόν Λουδοβίκον, ο όποιος εκλειε
την θυρίδα της άμαξής.

— 'Ελα μαζί μου, μικρέ, είπε προς
τόν νεαρόν άγγελιοφόρον, γιατί θά στε-
νοχωρηθῷ δολοφοναχῇ 'ς αυτήν τήν μεγά-
λη διαβολοάμαξά. 'Ελα, γόπ! σκαρ-
φάλωσε δίπλα στον άμαξά και δρόμο!

Ο Λουδοβίκος, κατευχαριστημένος που θα επήγγαιναν «αμαξάδα», έσπευσε να υπακούσει, αλλά την στιγμή που επαυτοῦσαν εἰς τὸν τροχόν, καὶ ἐνθυμήθη, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν, τῆς εἶπεν:

— Εἰσέρετε, πολῖτες στρατηγίνα, ἡ Λευκοθέα δὲν ἔχει σήμερα δοκιμές· ἂν περνούσατε νὰ τὴν πάρετε, θὰ σὰς κρατοῦσε συντροφιά καλλίτερ' ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἐγέλασεν.

— Εἰσαι κατεργάρας! τῷ εἶπεν, ἀπειλοῦσα μὲ τὸν δάκτυλον. Ἀλλ' ἂς εἶνε! πᾶμε νὰ πάρουμε καὶ τὴν Λευκοθέα!

Ο Λουδοβίκος διέταξε τὸν Λαβιολέτ νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Μαίλ, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ Λευκοθέα, φοροῦσα ἓνα κομψὸν βελούδινον φουστάνκι, καὶ ἓνα καπέλλο, τὸ κ' μὲ πτερὸν ἐρωδεῦ, εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς κυρίας Σάν-Ζέν.

Ἐπρόκειτο νὰ προγευματίσουν εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς Βουλώνης, διὰ τοῦτο τὰ εὐρύχωρα κιώτια τῆς ἀμαξῆς ἦσαν γεμάτα κρασιά καὶ φαγητά, τὰ ὅποια οἱ ταξιδιώται ἐσυλλογίζοντο μὲ εὐχαρίστησιν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν λεωφόρον τῶν Βερσαλλιῶν, παρὰ τὴν ὁδὸν Σαγιώ, τὰ ἄλογα ἤρχισαν νὰ πηγαίνουν σιγά.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἔσκυψεν ἀπὸ τὴν θυρίδα κ' ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξήλατον:

— Τί εἶνε αὐτά, Λαβιολέτ; Σὲ κηδεῖα πᾶμε; Κτύπα λιγάκι ἄλογα, κ' ἔχω μιά πείνα πού δὲν σὲ βλέπω!

Ἀλλ' ἂντὶ νὰ υπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας του, ὁ Λαβιολέτ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως ἄλογα, διότι ἀπὸ πίσω ἤρχετο μία ἴλη γρεναδιέρων.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν διεμαρτηρήθη ἐντόνως...

— Ἀδύνατον νὰ περάσωμε, πολῖτες, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος πηδῶν ἀπὸ τὸ ἐδώλιόν του· οἱ στρατιῶται φράττουν τὸ δρόμο.

Ἀλλ' ἡ πολῖτις δὲν τὰ ἤκουεν αὐτά.

— Καὶ τί πῶς εἶνε στρατιῶται; ἀνέκραξεν· νὰ μοῦ κάμουν τὴ χάρι νὰ παρμερίσουν! τόπο γρήγορα!

Ὁ Λουδοβίκος προσεπάθησε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν τὴν διαταγὴν καὶ ἔτρεξεν ἐμπρὸς φωνάζων:

— Τόπον! τόπον εἰς τὴν ἀμαξάν τῆς στρατηγίνας Λεφέμπρ!

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο αἱ τελευταῖαι τάξεις διηνοίχθησαν καὶ ἡ ἀμαξά ἠμπόρεσε νὰ προχωρήσῃ, ὀλίγα μέτρα. Ἀλλ' ὅσον παρεμέριζαν οἱ στρατιῶται, εὐρίσκοντο ἄλλοι ἐμπρὸς των, καὶ πάλιν ἄλλοι. Μετὰ τοὺς γρεναδιέρους ἦτο πεζικόν, ἔπειτα πάλιν ἱππεῖς, καὶ ἐπιτέλους ἡ ἀμαξά εὐρέθη ἐντελῶς ἀκίνητος μέσα εἰς τὰς συμπαγεῖς ἐκείνας μάζας, ὡς πλοῖον σφηνωθὲν μέσα εἰς πάγους.

Ἡ κυρία Σάν Ζέν, κατὰ τὰ τρία τέταρτα βγαλμένη ἔξω ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ἄρριξε.

— Μὰ τί συμβαίνει; ἐφώνησεν· ὅλος ὁ στρατὸς τοῦ Παρισιῦ ἐμαζεύθη ἐδῶ;

Ἡ Λευκοθέα ἦτο ὀλίγον φοβισμένη, διότι ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ τόσον στρατὸν,

ὅς προγευματίσωμε ἐδῶ, ἐπάνω εἰς χορτάρι.

— Μέσα 'ς ὅλους αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας, πού μᾶς κυτᾶζουν; ἠρώτησεν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν ἡ Λευκοθέα, ἀκόμη φοβισμένη.

— Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ μᾶς εἴνε! ἀπήντησεν ἡ στρατηγίνα· εἶνε καλὰ παιδιά, τοὺς ξέρω ἐγώ!...

Καὶ ἀμέσως ἡ κυρία Σάν Ζέν ἄνοιξε μόνη τῆς τὰ κιώτια, ἐμπρὸς εἰς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἐδλεπαν σαστισμένοι τὴν ὥραιαν ἐκείνην κυρίαν, μὲ τὴν οὐρανὸν τοῦ κιτρίνου τῆς φουστάνιου τυλιγμένην εἰς τὸν βραχίονα, νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ πρόγευμα ἐπὶ τῆς γλῶσσης, ἡ ὅποια ὑπῆρχεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δρόμου. Τὴν περιεκύκλωσαν καὶ τὴν ἐκύτταζαν περιέργως νὰ κόπῃ τὸ ψωμί, νὰ ξεσκεπάσῃ τὰ φαγητά, νὰ ξεβουλώσῃ τὰ κρασιά, τραγουδοῦσα συγχρόνως μὲ μεγάλην εὐθυμίαν ἓνα στρατιωτικὸν τραγουδάκι.

Ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ Κορμαῆς δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε, διότι ἡ στρατηγίνα, μὲ μέθοδον καὶ μὲ γοργότητα, τὰ ἐπρόσθαιεν ὅλα. Καὶ ὅταν τὸ τραπέζι ἐτοιμάσθη εἰς τὴν ἐντέλειαν, τοὺς ἐφώνησε:

— Καθῆστε, παιδιά!... Ἐλα, καὶ πεινῶ φοβερά, σὰ νὰ ἔχω νὰ βάλω ψωμί στὸ στόμα μου ἓνα μῆνα!

Καὶ καθήσασα μετὰ τῶν μικρῶν τῆς φίλων ἐπὶ τῆς γλῶσσης, ἤρχισε νὰ καταβάζῃ πελώρια κομμάτια κοτόπουτας, μὴ ἐνοχλοῦμένη ποσὼς ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν περιέργων, οἱ ὅποιοι τὴν ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸν καὶ ζήλειαν, ἀλλ' ὀπωδῆτοτε ἀπὸ εὐλαβὴ ἀπόστασιν. Καὶ ὅταν ἡ πείνα τῆς κατεπραυνθῇ κάπως, καθὼς καὶ τῶν συνδαιτυμόνων τῆς, ἡ κυρία Σάν-Ζέν περιέφερεν ὀλόγουρα τὸ βλέμμα καὶ βλέπουσα τὴν πειναλέαν ὄψιν τῶν στρατιωτῶν, τοὺς ἐφώνησεν:

— Ἐ, παιδιά! μοῦ φαίνεται πῶς καὶ εἰς πεινᾶτε!

— Φυσικά, ἀπήντησεν ἓνας στρατιώτης, ἀφοῦ δὲν ἐβάλαμε τίποτε στὸ στόμα μας ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἡ διαταγὴ τῆς κινητοποιήσεως ἐδόθη ἔξαρνα τὸ πρωῒ, ἐξήγγησεν ἓνας ἄλλος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ἡ στρατηγίνα.

— Εἰς τὸ Σαιν-Κλό.

— Νὰ κάμετε τί;

— Μά... νὰ πετάξωμε τοὺς δικηγόρους στὸ ποτάμι καὶ νὰ βάλωμε, φαίνεται, στὴ θέσιν τοὺς τὸν Κοντοδεκανέα.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἀνετινάχθη ζωηρῶς.

— Ἄ, τώρα ἐννοῶ, ἐφώνησε, γιατί ὁ Λεφέμπρ μ' ἐγέλασε σήμερα.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τοὺς στρατιώτας, προσέθεσε:

— Μπράβο, παιδιά! Πηγαίνετε γρή-

γορα νὰ πετάξετε τοὺς δικηγόρους στὸ ποτάμι· γιατί μὲ τὸν Κοντοδεκανέα θὰ ξαναρχίσῃ γρήγορα ὁ πόλεμος, καὶ αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε ἀσχημὸ!

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν Λουδοβίκον.

— Δόστε, γειά σας, ποτήρια εἰς τὰ παιδιά, τοῖς εἶπε, γιατί θέλω νὰ τοὺς κεράσω ἐγὼ ἡ ἴδια, ὅπως τῶκανα καὶ ἄλλη φορὰ.

Ἐννοοῦσε τὸν καιρὸν πού ὑπηρετοῦσεν ὡς καντινιέρα εἰς τὸ στράτευμα.

Τὰ παιδιά ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα ὅλων, ἐπροχώρησεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν, κρατοῦσα μίαν φιάλην εἰς τὸ ἓνα χεῖρ· καὶ ἓνα πανέρι μὲ φαγητά εἰς τὸ ἄλλο, καὶ ἤρχισε νὰ μοιράζῃ εἰς τοὺς πλησιέστερους στρατιώτας τὰ υπολείμματα τοῦ προγεύματος.

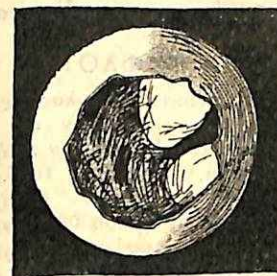
— Τί δυστυχία, ἐγόγγυζε, νὰ μὴν ἔχω γιὰ ὅλους!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

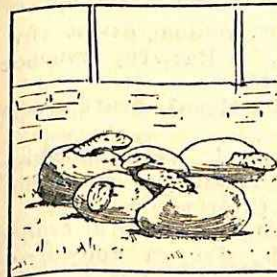
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φωλεὰ εἰς κέλυφος αὐγοῦ

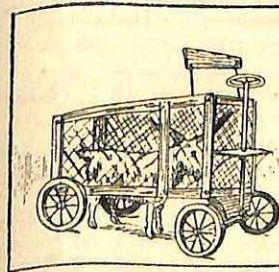
Ἐνας κηπουρὸς τῶν περιχώρων τῆς Νάντουας ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως κέλυφος αὐγοῦ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἓνας τροχιλὸς ἐκτίσεν ἀπλούστατα τὴν φωλεάν του! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κηπουρὸς δὲν ἐπέιραξε καθόλου τὴν θαυμασίαν μικροσκοπικὴν αὐτὴν φωλεάν, πού περιεῖχε καὶ δύο αὐγουλάκια, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξεκολάφησαν μετ' ὀλίγου ἡμέρας δύο μικροὶ τροχιλοί.

Σπανία φωτογραφία

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐλήφθη καθ' ἓν στιγμὴν πέντε μικροὶ ὄφεις ἐσπάζαν τὰ αὐγά των καὶ ἐβγαίναν διὰ νὰ ζήσουν εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε ὁμοιαν περὶ τὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι δὲν ἐχάρησαν πολὺ τὸ φῶς, διότι ὁ ἴδιος ὁ φωτογράφος, ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ περίεργον αὐτὸ ὄφιν, ἔσπευσε νὰ τοὺς σκοτώσῃ.

Περίεργον αὐτοκίνητον

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ ἓν περίεργον αὐτοκίνητον. Ὁ ἐφευρέτης, κάτοικος τῆς πόλεως Οο-lumbus, εἰς τὸ Ὅχιον τῆς Ἀμερικῆς, συνέ-

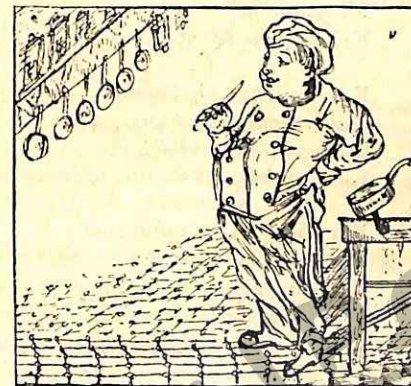
λητῆρα μίαν μεγάλην γίδαν καὶ ἐπέτυχε πολὺ. Ὁ ὀδηγὸς, καθήμενος εἰς τὸ ἐδώλιον, διευθύνει μὲ τὸ τιμόνι τὴν ἀμαξάν, τὴν ὁποίαν κινεῖ ἡ γίδα, περιπατοῦσα ἀπὸ μέσα!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σκληρῆς Σκλαβίας

[Β' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς]

Ὁ μάγιστρος ἐτοιμάζετο νὰ σφάζῃ μίαν χήναν, ἀλλὰ τοῦ ἔφυγε καὶ ἐκρύφθη. Ποῦ νὰ ἐπῆγε ἀφ' ἑσέ;

Β') Παίγνιον

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος

ΣΚΑ	Ι	Ω	ΜΙΑ	ΔΑΣ
ΑΡ	ΚΑ	ΡΑ	ΤΙ	ΤΑ
ΔΗΣ	ΝΙ	Α	ΚΗΣ	ΛΕ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τέσσαρες λέξεις σημαίνουσαι: Πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἥρωα τοῦ 21, βασιλέα τῆς Σπαρτῆς καὶ στρατηγὸν Ἀθηναίων.

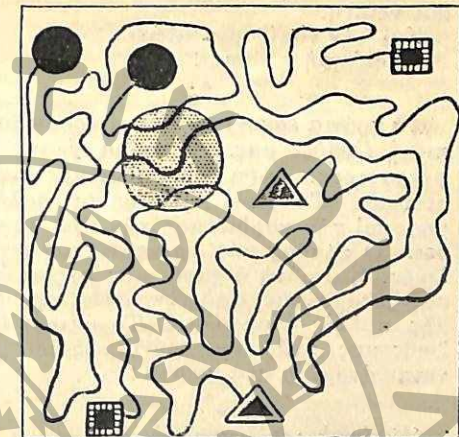
Ἀθλῶσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δευτέραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁ-

λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόντον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 12ου φυλλαδίου

Αἱ πτυχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, πρὸς τὰ κάτω, σχηματίζουν τὴν λέξιν ΕΛΛΑΣ, ἡ ὁποία ἀναγινώσκεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῇ.

Λύσις τοῦ παιγνίου τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου

Ἰδού πού θὰ τοποθετηθῇ ὁ φαῖς δις διὰ νὰ λάβουν ἄλλην διεύθυνσιν αἱ γραμμαὶ καὶ νὰ ἐνωθῶν μεταξύ των οἱ δύο κύκλοι, τὰ δύο τετράγωνα καὶ τὰ δύο τρίγωνα.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Ιδὲ τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Εἶνε ἀνοιξίς. Ἡ γῆ στολίσθηκε μὲ μυρωμένα λούλουδα. Εἶνε γεμάτη χάρι, δροσιά καὶ εὐμορφία. Φύτρωσαν τάνθη καὶ τὰ δένδρα, κρυφὲς ἐλπίδες τῆς. Ὁ ἥλιος τὰ ζέστανε καὶ μεγαλύνει. Ὅλοι θαυμάζουν τὰ κάλλη τῆς. Τῆς δὲ νύχτα ψάλλουν τὴν εὐμορφίαν τῆς. . .

Χειμῶνας ἦλθε. Τάνθη μαράθηκαν. Ἐλπίδες λησμονημένες! Ἦταν χλωμὸς ὁ ἥλιος καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὲς ζεστάνῃ. Ὁ ἀνεμὸς ἀγρία ἐσχίσσε τὰ φύλλα ἀπ' τὰ δένδρα. Τὸ χιόνι σκέπασε τὰ μαρμαίμενα λούλουδα καὶ τὰ γυμνά τὰ δένδρα καὶ τάβανε κάτω ἀπ' τὴν κρύαν πλάκα του. Τίποτε δὲν ἀπομένει ἀπὸ τὴν πρώτην εὐμορφίαν τῆς γῆς. Τώρα κοιμάται ἀναίσθητη χωρὶς ἐλπίδες καὶ ὄνειρα, κάτω ἀπὸ τὸν ἄσπρον τάφο τῆς. . .

Εἶνε ἡ νεότης τῆς ζωῆς! Πόθοι καὶ ὄνειρα πετοῦνε γύρω μας. Ζητοῦν νὰ μᾶς σηκώσουν στὰ πτερά τους καὶ νὰ μᾶς φέρουν μακριὰ σὲ κόσμους ἄγνωστους, φανταστικούς. Ὅλα τριγύρω μᾶς χαμογελοῦν. Καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυά μας ἔχουν θέλητρο. Λάμπουν στὴν ὄψιν μας χαρὰ καὶ νεότης. . .

Καὶ τὴν νομίζομεν αἰώνια!
Τί σκληρὴ πλάνη! . . .

Τὰ χρόνια ἐρχονται. Δὲν φτερουγίζουν πιά ἡ ἐλπίδες μας. Ἡ πείρα ἔκοψε τὰ πτερά τους. Τώρα οἱ πόθοι μας λιγοστεύσαν. Τὸ χιόνι ἀσπίρσε τὰ μαλλιά μας καὶ τὴν καρδιά μας τὴν ἔχει παγώσει. Ὁ κόσμος μᾶς φαίνεται μελαγχολικός. Καὶ αὐτὴ ἡ χαρὰ μᾶς φέρνει λύπη, ξεδιάντροπα ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ψυχῆς παλῆς ἀναμνήσεως. Τὸ ἀστέρι τῆς ζωῆς μας σιγά, σιγά σβήνει, ὡς ποὺ χάνεται ἀνάμεσα στὰ χρόνια! . . .

Ἡ ἀνοιξίς θὰ ξαναλθῇ. Τὰ χιόνια θὰ λυώσουν. Τὰ ἄνθη ἐλεύθερα θ' ἀνθίσουν. Ὁ ἥλιος θὰ τοὺς δώσῃ ζωὴ. Ἡ νεκρὴ γῆ θὰ ξαναζήσῃ. . .

Ἔτσι καὶ ἡ νεότης μας μπορεῖ νὰ ξαναλθῇ καὶ πάλι. Ποιὸς ξέρει, ἂν ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατον δὲν ξαναζήσουμε σὲ μιὰ ζωὴ ἄλλῃ, ζωὴ γλυκειά, γεμάτη χαρὰ καὶ εὐτυχία! . . .

Κρητικοπούλα

ΤΟ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Γουσταῦς Δωρὲ, εἰς μίαν περιήγησιν τῆς Ἑλβετίας, ἀπώλεσε τὸ διαβατήριόν του. Φθάσας εἰς Λυκέρνην, ἐξήγησε τὴν ἀδειαν νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν Δήμαρχον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφανέρωσε τὸ ὄνομά του. — Λέγετε, ὅτι εἰσθε ὁ Γουσταῦς Δωρὲ, ὁ πελάβεν ὁ Δήμαρχος; τὸ πιστεύω, ἀλλά,

προσέθεσε προσφύγων εἰς αὐτὸν χάρτην καὶ μολυβδοκόνδυλον, δύνασθε καὶ μὲ ἄλλον τρόπον ν' ἀποδείξετε τοῦτο. — Ὁ Δωρὲ ἠτένισεν αὐτὸν κατ' ἀρχάς, κατόπιν δὲ ἐστρεψε τὰ βλέμματά του εἰς τὸ παράθυρον, ὅθεν ἐφαινοντο χωρικοὶ τινες πωλοῦντες εἰς τὸν δρόμον πατάτες. Δι' ὀλίγων γραμμῶν ἐξωγράφησεν ἀμέσως ὁ καλλιτέχνης τὴν σκηνήν, ἔθεσε κατὰ τὸν δρόμον τοῦ καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Δήμαρχον. «Τὸ διαβατήριόν σας εἶνε ἐν τάξει, εἶπεν οὗτος, ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ τὸ κρατήσω ὡς ἐνθύμιον καὶ ἀντὶ αὐτοῦ νὰ σᾶς δώσω ἄλλο συμφωνώτερον πρὸς τοὺς τύπους καὶ τὴν συνήθειαν».

Διάπλασις τοῦ Μέλлонτος

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Τοῖον, τοῖον! τοῖον! τοῖον!
Εἰς τῶν δένδρων τὰ κλαδάκια,
Μὲ χαρούμενη λαλιά
Κελαδοῦνε τὰ πουλάκια.

Καὶ ἔμνοῦνε τὴ δροσιὰ
Καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅπου
Τοὺς χαρίζῃ ὁ Θεός,
Καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ τόπου.

Κελαδοῦνε ξεννοιασμένα
Εἰς τῶν δένδρων τὰ κλαδιά,
Ὅς νὰ φύγουν τρομαγμένα,
Μὲ τὴν πρώτην τουφεκίαν.

Ἑλληνικὸν Σίφος

ἙΝΩΣΙΣ — ΔΥΝΑΜΙΣ..

«—Δυστυχισμένο μου παιδάκι, ἔλεγεν ἡ μεγάλη πέρδικα στὸν περδικάκι τῆς νὰ ξενύξῃς τί ὥραϊα ποὺ περνούσαμεν ὅταν ἦμουν κι' ἐγὼ σ' ἄν και σένα. Τί εὐτυχισμένα ποὺ ἦσαν ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ εἶνε γύρω μας!»

Κι' ἡ ἔρημη μητέρα ἔδειχνε στὸ τρυφερό παιδάκι τῆς τὰ βουνά καὶ τὰ καταπράσινα λαγκάδια, τὸς γυνούρες βράχους καὶ τὰ γοργὰ ρυάκια, ποὺ ἔχοντο τὴν ἀνάμεσά σ' αὐτά.

«—Διατί, μητερούλα; ἠρώτησε τὸ περδικάκι.

«—Ἀλλοίμονο, παιδί μου! ἄλλῃ φορὰ εἴμεθα ὅλοι μαζί κι' ἐξοῦσαμεν ἡσυχία καὶ εὐτυχισμένα. Ὀλόκληρο κοπάδι περδικῶν ἐξοῦσεν ἐδῶ στοὺς βράχους. Καὶ τὸ πρῶτο-πρῶτο ἐπρόβαλλαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ χιλιάδες περδικάκια σ' ἄν και σένα. Τώρα ὁμως ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο. Καταραμένη νύκτας ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ποὺ ὁ πρῶτος κινδὺς ἀνθρώπου ἐπάτησε στοὺς βράχους μας!»

Ἀπὸ τότε ἡ πέρδικα ἐξωρίσθη καὶ οἱ ἀσπλαχνικοὶ κυνηγοὶ εἰμποροῦν νὰ τὰς κυνηγοῦν καὶ νὰ τὰς πιάνουν. Ὅλα στὸν κόσμον εἶν' ἔτσι. Ὅταν εἴμεθα μαζί, ὅλο τὸ κοπάδι ἐμάνθανε σὲ μιὰ στιγμή ὅτι τὸ γεράκι ἔρχεται νὰ μᾶς βλάψῃ. Κι' ἀμέσως ὅλες μὲ μιὰ φωνὴ ἀρχίζαμε νὰ πετοῦμε γύρω του

καὶ νὰ τὸ ἀναγκάζομε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ μέρη μας. Ἀλλὰ τώρα ποῖος ξέρει ἂν αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ μιλοῦμε ἐδῶ-πέρα μᾶς παραμονεύῃ κανένα γεράκι ἢ κανεὶς σκληρὸς κυνηγός, ποὺ οὔτε ἡ πτωχὴ σου μητερούλα θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ οὔτε σύ, ἀκριβὸ μου παιδάκι, νὰ κάμῃς τίποτε γι' αὐτήν.

Αὐτὰ εἶπεν ἡ ἔρημη μητέρα κι' ἐσκέπασε τὸ περδικάκι μὲ τὲς φτερούγες τῆς.

Ἀίγειρος

ΕΥΦΥΪΑ ΤΥΦΛΟΥ

Σκοτεινὴν τινα νύκτα, τυφλὸς περιεπατέι εἰς τὸν δρόμον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα του φανὸν καὶ μίαν ὕδριαν πλήρη, ἐπὶ τῶν ὤμων του. «Ἠλθίτε, τῷ λέγει κάποιος, εἰς τί σοὺ χρησιμεύει αὐτὸ τὸ φῶς; Ἡ νύκτα καὶ ἡ ἡμέρα δὲν εἶνε τὸ ἴδιον διὰ σέ;» Ὁ δὲ τυφλὸς ἀπεκρίθη: «Δὲν κρατῶ τὸ φανὸν αὐτὸ δι' ἐμέ, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀνοήτους ποὺ σοὺ ὁμοιάζουν, ὥστε νὰ μὴ κτυπήσουν ἐπάνω μου καὶ σπᾶσω τὴν ὕδριν».

Φιλόπατρις Ἰων

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Περιοδεύων ποτὲ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἀνά τοὺς δήμους τῆς Θεσσαλίας καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς δημάρχου, τὸν ἠρώτησε:

— Πῶς εἶνε ἐδῶ τὰ πράγματα, κ. δήμαρχε;

Ὁ δήμαρχος, νομίσας ὅτι μὲ τὴν λέξιν πράγματα, ὁ βασιλεὺς ἐννοοῦσε τὰ ποίμνια, ἀπαντᾷ:

— Μὴ ρωτᾷς, Μεγαλειότηε, φοβῆσαν πολλά! . . .

Ὁ βασιλεὺς, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν τοῦ Δημάρχου, ἐμεδίασε καὶ τὸν ἠρώτησεν ἔκ δευτέρου:

— Ὅχι, κ. Δήμαρχε, δὲν μ' ἐνοήσατε; σὰς ἐρωτῶ πῶς εἶνε τὰ πράγματα τοῦ Δήμου.

Ὁ ἀμαθὴς δήμαρχος, νομίσας ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ διὰ τὰ ποίμνια, τὰ «πράγματα» τοῦ ποιμένου Δήμου, τὸν ὁποῖον εἶχε καὶ συγγενή, ἀπαντᾷ:

— Μεγαλειότηε, τοῦ Δήμου φοβῆσαν περισσότερο ἀπὸ τῶν ἄλλων. . .

Θερίμβος τῆς Νίκης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ θυμωμένη: — Παληοπαῖδο! ἀκούς ἐκεῖ νὰ πῆς τῆς λάσπης καὶ νὰ λερῶς τὴν καινούργια σου μπλούζα!

Ὁ Τοτός, ἐκπληκτός: — Μὰ τί θέλες νὰ κάμω; Ἐπρόφταινα νὰ τὴν βγάλω;

Ἐστῆλθ' ὑπὸ Ἑλίνης Μ. Ἑβρεῖ

Ἡ μικρὰ Νίτσα ἐρωτᾷ: «Μαμμά, ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω νὰ μετρῶ τὲς φέτες τοῦ πορτοκαλιοῦ μου; γιατί ἀπόπου ἀρχίσω, δὲν βρῶ τέλος».

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφου.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΝΑΤΗ

Χαρεῖτε, χαρεῖτε,
ἐλάτε νὰ δῆτε
τὴν ἀνοιξί. νάτη
μὲ μύσχους, δροσάτη
προβάλλει ἀντικρὺ.

Μᾶς φέρνει λουλούδια
κι' ἐμεῖς μὲ τραγοῦδια
στὰ τόσα καλά τῆς
νὰ πᾶμε κοντὰ τῆς
μεγάλοι, μικροί.

ΤΟΥΣ ΠΤΩΧΟΥΣ

Λυπηθῆτε, λυπηθῆτε
τὸν παράλυτον πτωχόν
πρῶτο-βράδι θὰ τὸν δῆτε
μέσ' στὸ δρόμο μοναχόν
νὰ ζητᾷ ἐλεημοσύνην,
καὶ κανεὶς νὰ μὴ τοῦ δῇνη.

Δόστε του ἀπὸ τὸ ψῶμί σας,
τοῦ καϊνέμον, μιὰ γωνιά,
νὰ εὐχρηθῇ γιὰ τὴ ζωὴ σας.
Τῶν κακῶν ἡ ἀπονία,
πρὸς Θεόν, καταραμένη.
Τὸ ἔλεός σας περιμένει.

Κι' ὑποίος σας τὸν ἐλείψῃ,
εὐσπλαχνα παιδιά, καλὰ,
τὸν Θεὸ τοῦ θὰ δαείψῃ.
Πάντοτε ὁ Θεὸς πολλὰ
θὰ σᾶς δώσῃ, νὰ εὐτυχίση,
τοὺς πτωχοὺς ἂν ἐλεήση.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Μαρτίου 1911

ΔΕΝ ἀπήντησα ἐκτενῶς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, Χάων, ἀλλὰ τὴν ἀνέφερα ἀπλῶς, διότι προηγουμένον ἄλλαι ἐπιστολαί, ἀρχαιότεραι τῶν ἰδικῶν σου, καὶ ὡς νάπαντῃς εἰς ὅλας αὐτὰς, ὁ διαθέσιμος χρόνος ἐξηντήθη. Αὐτὸ συμβαίνει συχνά καὶ εἰς πολλούς, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραπονεῖται. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον τὸ Σάββατον, ἀφοῦ μένης τῶν μακρῶν. Τυπώνεται τὴν Πέμπτην, στέλλεται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ λαμβάνετε τὴν Δευτέραν.

Μυστικῶς, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, ἀλλὰ διατί σ' ἔχει καταλάβῃ «μιὰ μελαγχολία ποὺ δὲν ξέρεις τί νὰ κάμῃς;» Εἰς τὴν ἡλικίαν σου αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον. Προσπάθει νὰ τὴν διώγῃς μὲ κάθε τρόπον. Ἐγείρε τὰς πράξεις νὰ κάμῃς! . . .

Ὁμοιοποίησε Μεγάλης Ἑλλάδος, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωρίμην. Διηγήματα καὶ ποιήματα σύντομα εἰμπορεῖς νὰ σοὺ στέλλῃς διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀλλὰ προπαντός νὰ διαβάσῃς καὶ ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ εἰς τὸν 1ον φύλλον διὰ νὰ ἴδῃς ὅλα σου τὰ δικαιώματα καὶ ὅλα σου τὰ καθήκοντα.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει τὸ Πάντοτε Ἐμπρός: «Μὲ πολλὴν τὸν χαρὰν εἶδον ὅτι ἔλαβα τὸ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων. Ἡ μαμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἐφιλησαν καὶ μοῦ εὐχήθησαν καὶ εἰς ἀντίταξιν. Ἐγὼ δὲ μὲ ὑπερηφάνειαν ἐσεπτύμην ὅτι τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν χρεωστῶ κατὰ μέγα μέρος

εἰς τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ὁποῖαν ἀποκτῶ ἀπὸ τὴν φιλάτην Διάπλασιν». — Τοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους διὰ τὸ Βραβεῖόν σου.

Ἰδοὺ πῶς γίνεται αὐτό, Ἐανθὲ Ἰαπύτια. (Θὰ σοὺ στείλῃς μίαν μικρὰν Ἀγγελίαν, ἐπὶ πληρωμῇ, ἡ ὁποία θὰ λέγῃ: «Ζητῶ τὸ ὄνομα ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικά τῆς Μ...». Ἐάν ἡ Μ. θέλῃ νὰ σοὺ τὸ φανερώσῃ, ἡ θὰ δημοσιεύσῃ καὶ αὐτὴ Μ. Ἀγγελίαν πρὸς ἀπάντησιν, ἡ θὰ σοὺ στείλῃ ἐν δελτίον, τὸ ὁποῖον θὰ σοὺ διαβιβάσω. Ἐγὼ χωρὶς ἀδειαν δὲν εἰμπορῶ νὰ φανερώσω ψευδώνυμον, οὔτε ἔχω τὸν τρόπον νὰ δημοσιεύω τὰς ἐρωτήσεις δωρεάν. Αὐτὰ, διὰ νὰ τὰ γνωρίζουν ὅλοι.

Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι, τὰ βιβλία τῆς Κας Δέλτα πωλοῦνται ἕκαστον δρ. 3,50, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενα, δρ. 4,25. Σοὺ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φυλλάδιον ποὺ ἔχῃς. Γράφε μοι κάπου, κάπου!

Ὁραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἐξορίστου Βασιλῆως, Ἐξορίστου Ἀτιδῆ, Ἑλληνικὸν Σίφος, Ὑπόδουλος Ἑλληρ, Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων, Νηρηΐς, καὶ Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἡ κακὴ συντροφία τοῦ Ἑλπιδοφόρου. — Ὁ ἀλάστος Ὀυρανός τοῦ Βασιλῆως τῶν Βαλκανίων. — Διάφορα τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληρος. — Διάφορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφου. — Διάφορα τῆς Νέλλης. — Κοντὰ εἰς τὴν τῆς Ἐξορίστου Ἀτιδῆ. — Ὁ φιλάργυρος τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — Ὁ Κερκίνος καὶ τῆς Μήτρης τοῦ Χάωνος. — Ἀνέκδοτα, Παιδ. Πνεύματα, Παίγνια, κτλ.

Ἀπορρίπτονται: Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ χειμῶνος. — Ὁ Ὀκνηρὸς. — Ἡ Ἀνοιξίς. — Ἡ Λειτουργία χωριάτικη. — Ἡ Ἐπίγραμμα. — Ἡ Νησιώτικὴ Ἡμέρα. — Ἡ μαγεία τῆς Ἐσχόης. (Τὰ περισσότερα, ποιήματα μὲ στίχους λαθασμένους.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐνδοξος Στρατιώτης, α. (Σ.Κ.) Ἀῦρα τῆς Μεσογείου, κ. (Ε.Σ.) Καστανὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (Π.Κ.) Πέννα τοῦ Τολοσῆ, α. (Π.Σ.) Ἀσπρος Ἀραλῆς, α. (Σ.Δ.) Αἰγύπτιος Ἀσπίς, α. (Τ.Κ.) Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης, α. (Π.Π.) Ὁνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος, α. (Ο.Κ.) Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, κ. (Ο.Π.) Σεντεμένη Σικυριώτισ, κ. (Ε.Τ.) Σεντεμένη Σπετσιώτοπούλα, κ. (Α.Κ.) Ἀρσένος τῆς Πρωίας, κ. Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ζήνων ὁ Κιτιεύς α. Ὁμπερόν, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδὲν πρῶτα δημοσιεύεται, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου, ἡπερ 36, διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ ἀντιτίμου, 6 ἡπερ 6 ἡπερ 6. Προσέτι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἔχοντες διὰ τὸ ἐξος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχόντας ψευδώνυμον ἔχοντες διὰ τὸ ἐξος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἴδιος παρατίθεται ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπεκρίνεται ὁ πρῶτος.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ἡ Καστανὴ Ἑλληνοπούλα (0) μὲ Κυρία δὲν με Μίλει, Ἐανθὴν Μονομή, Σημαιοφόρον Ἑλληνα (βραβεῖον ἔστειλα) μὴ ἀργήσῃς πάλιν νὰ μοῦ γράψῃς; Ἀγγ. Μ. Λομβάρδον (πολὺ ἐκτενὲς καὶ ἀκατάλληλον διὰ τὴν Διάπλασιν) τὸ χειρόγραφον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας; Ἀγγελον τοῦ Πόνου (χαίρω ποὺ ἔγενετο καλὰ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα γράψε μοι!) Κραυγὴν τῆς Πατρίδος (προσπάθει καὶ διὰ ἐπιτυχίαν) Ἑλληνα Πολεμιστήν, Ἑλπιδοφόρον κτλ.

Ἑλληνα Συντροφίαν, Ἐδεῖλβας, Κάμεν — Ἡ Διάπλσις τοῦ Μέλлонτος (0) μὲ Γενναίον Ἑλληνα, Φοιτητικὴν Συντροφίαν, Ἀθανάσιον Διάκου — ὁ Μπαρμπά-Γεώργιος (0) μὲ Σημάλαν τοῦ Ἀβέρωφ, Ἀδελφὴν Λευτερίαν, Ἀστερόεντα Οὐρανόν — τὸ Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (0) μὲ Νίκη τοῦ Παιωνίου, Ἡπειρωτικὴν Ἑλλίδα, Δούλην Ἡπειρον, Ἑθνικὸν Παιῖνα.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀνεμόνῃ τῶν Πατησίων (ἔστειλα, ἔχει καλῶς) Ἀῦρα τοῦ Ἑνρίπου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐξορίστου Ἀτιδῆ (βραβεῖον ἔστειλα, ναι, ὁ Φαυδρὸς Ἀδάμας εἶνε κορίτσι) Μέλαν Ἰσπότην (ἔστειλα εἰς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν πρέπει ἀφεύκτως νὰ γράφεται καὶ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς) Βυζαντινὸν Ἀετὸν (εὐχομαι νὰ τὰ ἐκατοστήσῃς) Παμφῶς (δὲν εἰμπορῶ νὰ φανερώσω ψευδώνυμον) ὁ «Μηδενιστής» δὲν ἐνεκρίθη καλὸν εἶνε ἡ Συλλογὴ νὰ περιέχῃ ὅλα τὰ εἶδη τῶν Ἀσκήσεων, δὲν ἀποκλείεται ὅμως ἂν ἔχῃ καὶ ἀπὸ μερικὰ) Φώτιον Χρ. Μ. (κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἄλλο τόσο, καὶ ἂν κάποτε δὲν ἀπαντῶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐλλείψιν ἀγάπης, ἀλλ' ἀπὸ ἐλλείψιν χρόνου καὶ καίρου) Αἰθερίαν Μουσικὴν (βραβεῖον ἔστειλα) Καμάρι τῶν Γονέων (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα) Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἀναγρ. Α. Σταμ. (πολὺ εὐχαριστῶ, ἂν τὸ ἀρθρίδιον εἶνε γραμμένον οὕτως, ὥστε νὰ διαβάσεται ἀνὸς ἀπὸ παιδιά) Ἀνδρεῖον Ἀνδριον (ἔστειλα) Νάκη Ἐμ. Βεκ. (ἀγοραστὴς ὄχι) Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (ἔστειλα) σοὺ ἐξήγησα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) Ἑθνητικὴν Σημάλαν (ἔστειλα καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Παῦλον Γ. (ὁ ἀγοραστής δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσιεύσιν) Φωφῶ Π. Π. (φαντάζομαι τί ὥραϊα ποὺ θὰ διασκεδάσας! ὥστε ἀπαράλλακτο ἀγορὴ ἡ Κραυγὴ Νίκης εἰ;) Κραυγὴν Νίκης (ὁ «Λουδοβίκος Κορμᾶς» θὰ διαρκέσῃ ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν) Ἡρώδιὰ τοῦ Εἰκοσιῆ (ψευδώνυμον δὲν προδίδω) διὰ Π. Πνεύματα μὴ μ' ἐρωτᾷς! ποὺ νὰ ἐνθυμούμαι μέσα εἰς τὸς γυμνάδας ποὺ λαμβάνω! Θεμιστοκλῆν Ρ. (εἶσαι ἀγοραστής καὶ κατὰ τὸν κανονισμόν δὲν εἰμπορεῖς νὰ συνεργάζῃς) εἶνε προνόμιον τῶν συνδρομητῶν καὶ ὑπὸ ἰδιαιτέρους ὁρους) Ζήνων τῶν Κιτιῶν (ἐξήγησαν) Πανελλήνιον Ἑνωσιν (μάλιστ!) Χάμ (ἔστειλα) Πένναν τοῦ Τολοσῆ (ἔχει καλῶς) Καστανὴν Ἑλληνοπούλαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Πυρφόρον Προμηθέα (ἔως νὰ τυπωθῇ ὁ ἐκτενὴς Τιμοκατάλογος, συμβουλεύσω θὼν φυλλάδιον) Ἑλληνίδα (ἔστειλα) Κυπριόπουλα (ἔλα τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν) εἰς τὸ Β' Δελτίον τοῦ ταμείου θὰ ἴδῃς τὴν εἰσφορὰν σου ὑπὲρ τῶν ἀπορίων) Ἀῦρα τοῦ Ἑνρίπου (τὴν 1ην Ἀπριλίου θὰ προκυρῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων) ὥστε ἀπὸ τότε) Ὑδραϊκὸν Χάρον (

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 13 (οι ἑξῆς : 4, 5, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 6 οἱ ἑξῆς : 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκαστος τιμᾶται :

Ἄδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκαστος τιμᾶται :

Ἄδελτος φρ. 7 Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1910, ὧν ἑκαστος τιμᾶται :

Ἄδελτος φρ. 8 Χρυσὸς φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 29 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ἀπριλίου.

136. Δεξιόγριφος

Θηρίον κ' ἔνας μάντις
Εὐώθησαν μαζί
Κι' ἦρωα βασιλέα
Ἐκάμαν ἐπὶ στιγμῇ.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

137. Ἀναγραμματισμός

Νὰ ράψῃς ἢ νὰ πλέξῃς
Χωρὶς ἐμεῖ δὲν εἰσπορεύεις.
Ἄλλ' ἂν μ' ἀνακατέψῃς,
Θὰ γίνω τέλος προσευχῇ.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλέα

138. Τονόγριφος

Μιᾶς γενικῆς οὐσιαστικῆς
Τὸν τόνον ἀναιδάζεις,
Καὶ τοῦ Αἰγαίου ἕνα νησί
Εὐθὺς παρουσιάζεις.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Ἀστερόεντος Οὐρανοῦ

139. Αἶνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου
Τὰ νερά του ὅλον κυλάει·
Τὸ θηλυκόν μου
Ἄν σ' ἀπαντήσῃ, θὰ σέ φάῃ.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους

140. Μωσαϊκὸν

Ὁ τύραννος ὁ Θηραμένης
Κι' ὁ ἐνδοξος Ἀριστομένης,
Ὁ Πάτροκλος ὁ δυστυχής,
Ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ναρσῆς,
Γράμματα πέντε μᾶς δανείζουν
Θεὰν ἀρχαίαν ποῦ σχηματίζουν.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Γενναιοφύχου Ἑλλήνου

141. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Ὀμηρικὴν βασιλείαν :

1, Ἀρχαία βασίλισσα· 2, Αὐτοκράτωρ

τῆς Ρώμης· 3, Βασιλεὺς τῶν Θησῶν· 4, Ὁρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Φοίνικος τῆς Ἀναγεννήσεως

142. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * * = Ἀρχαῖος χάρτης.
+ * * * * * = Ζῶον ἄγριον.
+ * * * * * = Μοῦσα.
+ * * * * * = Ὀροσειρά.
+ * * * * * = Βασιλεὺς Ἑβραίων.
+ * * * * * = Σύντροφος Βάνχου.
+ * * * * * = Ληστής.

Ἡ κάθετος τῆς πυραμίδος σχηματίζει μέλος ζῶου, ἡ βάσις τῆς πτηνόν. καὶ αἱ ἄλλαι δύο λέξεις εἶνε νῆσος τῆς Ἑλλάδος καὶ μέλος τοῦ προσώπου.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Μάρκου Ἀδελφίου

143. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

5 9 8 2 3 — + : —

Μεταξὺ τῶν ἄνω ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ ἄνω ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἔξαγόμενον τῶν σημειωθησόμενων πράξεων νὰ εἶνε 0.

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Μικροῦλας Πατρινῆς

144-145. Ἑλληνοσύμφωνα

1. — οω — αε
2. — ου — εου

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Κρανῆς Νίκης

146. Γρίφος

ἦρξε
Κράτης
Ο

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Κρητὸς Ἐθελοντοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 2

11. Μύκονος (μή, κῶνος). — 12. Θύρα — Θήρα. — 13. Λέων — Λυών. — 14. Τὰ μάτια.
15. ΗΡΑΚΛΗΣ 16. Υ
Ρ Ρ Δ Υ ΠΑΝ
ΑΡΙΣΤΟΝ ΟΠΙΟΝ
Κ Σ Ρ Τ ΠΛΙΝΙΟΣ
ΛΑΤΡΕΙΑ ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ
Η Ο Ι Γ
ΣΥΝΤΑΓΗ 17. Μὴ ἐσοῦπερή-
φανος. (Διχιδάνομεν

ἀπὸ ἓν γράμμα τῆς τρίτης σειρᾶς καὶ ἀπὸ ἓν τῆς πρώτης ἐναλλάξ· ἡ μεσαία κατόπιν ἀναγινώσκεται ὡς ἔχει.) — 18. ΛΕΜΟΝΕΑ — ΛΑΜΑΧΟΣ (Λερίον, ἘΛΡ, ΜαΜμουθ, ΟὐΡΑνος, ΝεΑρχος, ΕὐΡιπος, ἈργολίΔ.) — 19. Ὁ διάβολος πούλεῖ τυρεὶ χωρὶς νὰ ἔχη γίδα. — 20. Μὴ τὰ ἐν οἴκῳ ἐν ἀγνίαις ὀμίλει. (μὴ τὰ ἐν η — κο ἐν α — γῇ ἐς ο — μὴ λ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 6 μόνον· μὲ π α χ α ι α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ι α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λίξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ολιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾔσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸ ε σ π ῖ χ ο ς, ἴστω καὶ ἀπὸ μίαν λίξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχία ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξήμις λίξεις ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Στὴν ἀγαπημένην μου Βάρκαν τοῦ Κανάρη θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸ βραβεῖον καὶ πολλὰ φιλιὰ. — Ἀεροναυτοπούλα.

Α νταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.
Σονάτα τοῦ Διαβόλου (ΙΑ', 55)

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ἐφημερίς πεντάχρωμος χρωμολιθογραφημένη. Ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος καὶ πωλεῖται 10 λεπτὰ εἰς ὅλα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων. (ΙΑ', 56)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 12 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 113]

ΑΘΗΝΩΝ· Ἀσπὸς Ἀραπάκος, Πίπης Α. Κουρούκλης (11) Α. Χρίστου, Ἰφ. Κ. Σωτήρα, (11) Ἀγ. Π. Τσιτσικῆς (11) Γ. Χ. Χίλης, Εὐαγ. Στ. Βαλτατζῆς, Πλ. Ν. Δελίνδης (11) Α. Σκιάσσης, Α. Θ. Κουρούκλης, Α. Ε. Λιαμαντῆς, Πλ. Σπ. Κανίλλης, Ἑλλή. Ἐμ. Μίμντου, Πολυξῆνη Γ. Παπαγιωτοπούλου, Γ. Ε. Ζάκος, Παμφῶς.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Σοφία Κ. Βασιγγῆ, Ἀθ. Ἐμ. Βεκιωρίδης, Φφ. Ἀθ. Παπαδημητρίου (11) Μαρία Μανωραμάτη (11) Σπ. Α. Ἀντωνιάδης (11).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ· Τούλα Παπαχρονοπούλου (11).

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ· Ἀριστ. Χρ. Μίγας.

ΑΡΓΟΥΣ· Ἀλ. Γ. Σαββαπουλός.

ΒΟΛΟΥ· Π. Παρασκευόπουλος, Γ. Κ. Λιαμαντόπουλος, Π. Κ. Λιαμαντόπουλος, Α. Παπαθανασίου,

Α. Ν. Εὐαγγελόπουλος.

ΚΑΛΑΜΩΝ· Μαρία Κ. Φακτῆρα (11) Σ. Π. Ἀναγνωστοπούλου.

ΚΑΡΥΣΤΟΥ· Ἀγγελικὴ Γ. Ταρτατοπούλου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Σπ. Α. Τοπάλης, Ἀγγελικὴ Μακρή.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· Ἀγρολόγουνδο (11) Ἀσπασία Ἀνδρ. Πικαρινῶ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Μιχ. Α. Τρίκας, Φ. Καρυώτης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ· Β. Γ. Πολυχρονιάδης, Γ. Ν. Σωτήρης.

ΠΑΞΩΝ· Κ. Σ. Κοζοῖας (11).

ΠΥΡΓΟΥ· Ἀθ. Α. Παυλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ· Ἀν. Ἀντωνιάδης, Κ. Γ. Βελισσαρόπουλος (11) Γ. Π. Γιαννουκίης (11) Φ. Χρ. Μονωτόπουλος, Μιχ. Π. Κατσιμαντῆς, Μαρίνα Π. Κατσιμαντῆς (11) Γ. Γ. Βελισσαρόπουλος (11).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Σοφία Λαγοπάτη, Τσιγγαῖλα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Δημ. Μ. Μιχαηλίδης, Ἀν. Αάμπρου, Α. Χ. Λάμπρου, Κ. Γ. Παπαϊωάννου, Μ. Μαυρίκης, Στ. Πρώκος, Κ. Α. Στουμπιάνης, Θ. Ἀθ. Γεροντίδης, Α. Π. Βλαχωνιάδης, Θεοδ. Α. Ἀναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΧΕΤΕΡ (Ἀγγλίας)· Ἀστρον. Ἐσπερινόν (11).

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Γ. Χρηστίδης (9) Παρυσικὴ Καμαρίνα (10-11) Ἀδρῆ τῶν Ἑλπίδων (10-11)

Ἰσμήνη Γ. Τζαβέλλα (11).

ΚΑΙΡΟΥ· Δημήτριος ὁ Πολιορκητής.

ΚΟΝΗΠΟΛΕΩΣ· Μαρία Λουκίλλη (11).

ΛΑΡΝΑΚΟΣ· Στ. Γ. Μιχαηλίδης (10), Φαίδων Γ. Κωνσταντινίδης (10).

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ· Ἰουλίττα Κ. Πιχῆ (9).

ΠΑΡΑΡΤΕΤΗΚΙΟΥ· Σμαράγδα Μίλτισσουργοῦ, Νίκος καὶ Μίχης Ἀπ. Νικόπου.

ΠΟΡΤ ΣΑΪΔ· Μαρίκα Χρηνοπούλου, Βασίλισσα τῆς Κύπρου (10-11), Ἐμ. Πνευματικῆς, Γ. Σμαράγδης, Ἐμ. Χαμζιανός, Α. Ν. Δημητριάδης, Γ. Μ. Λοκάτος, Καλλιόπη Καθρίπτου, Οὐρανία Χανδοῦ, Αικατερίνη Α. Ἰκνῶρα, Γ. Α. Μιλτιάδης, Π. Γ. Καλόρητος, Ὀλγα Β. Πασά, Ἑλὴν Διακίχη, Π. Α. Δάμει, Λαμιαντῆς, Εὐαγγελία Τριανταφύλλου, Κερκυραῖκη Ἀδρα, Α. Πασά, Κατρίττου, Σαρμακὸς Ἀνστή, Σαμιακή Ἀδρα, Εὐαγγελία Σουρῆ, Ἰουλίττα Βινταῖδου.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ· Α. Α. Κάζης (11).

ΣΜΥΡΝΗΣ· Β. Διογένης (11), Θάλεια Μ. Παρασκευῆ (11).

ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ· Καλλιόπη Μανώλογλου (11).

ΧΙΟΥ· Ἀνδρ. Σαμιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐνδόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς τρεῖς : ΣΠΥΡΙΔΩΝ Α. ΤΟΠΑΛΗΣ ἐν Κερκυρᾷ, ΘΑΛΕΙΑ Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ἐν Σμύρνῃ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΚΑΞΕΗΣ, ὁδὸς Μασσαλλίας 24 ἐν Ἀθήναις· καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δὲ ἑξήμισι, οἱ δὲ ἄλλοι δύο δία μίαν τριμηνίαν ἑκαστος. Ὅλοι ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Πλεονάζουν λεπ. 50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν,

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΟΠΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Λώρου 8α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5